

LBRIS

We know
books

Colecția Roman

Lector: Nicoleta Arsenie

Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu

Colaboratori: Vladimir Șurubaru, Marian Ținică

Ilustrații: Vladimir Șurubaru (AI)

Coperta: Florin Afloarei, Vladimir Șurubaru (AI)

Editura Ideea Europeană

OP-22, CP-113, Sector 1, București, 014780

Tel.: +4021-2125692

E-mail: office@ideeaeuropeana.ro

www.ideeaeuropeana.ro

© Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȘURUBARU, MIHAI

Aventurile detectivului Rafistol și ale doctorului Baipas /

Mihai Șurubaru. - București : Ideea Europeană, 2026

ISBN 978-630-333-192-8

821.135.1

Mihai Șurubaru

**AVENTURILE
DETECTIVULUI RAFISTOL
ȘI ALE
DOCTORULUI BAIPAS**

Vol. III

București, 2026

CUPRINS

Nota autorului.....	5
Cazul Hoffa.....	7
Moartea lui Escobar.....	23
Metamorfoza faraonului	39
Misterul Ameliei	49
Saint-Germain lovește din nou	61
Vaporul-fantomă	71
Secretul Bermudelor	83
Cazul Euridice.....	99
Regele nebun și Germenele Wagner	115
Secretul lui Shakespeare?	125
Epilog	141
<i>Aventurile detectivului Rafistol și ale doctorului</i>	
<i>Baipas – volumul III – Trilogie cu final</i>	
(ne)așteptat (postfață de Florentin Streche)	143

Un amiral, comandant al unui portavion nuclear, solicită identificarea și capturarea „Vasului Fantomă”, care bântuie, îngrozind mările și oceanele lumii, sau sosește un apel cu antet chiar de la președintele SUA. La un moment dat, odată cu trecerea timpului, se impune, pentru verificarea competenței și prelungirea licenței, o coborâre în „Tenebre”, cu scopul de a o găsi și readuce la viață pe legendara „Euridice”.

Cei doi maștri, unanim recunoscuți pe plan mondial, se avântă în lumea misterelor veșnice. Cu multă seriozitate și cu ajutorul unor raționamente impecabile, ei reușesc să găsească soluții pentru orice problemă!

Numai că... raționamentele lor sunt aberante, iar soluțiile mai degrabă adâncesc misterul. Cu toate acestea, renumele lor crește – primesc diplome, medalii și onoruri militare!

CAZUL HOFFA

Cei doi mari detectivi, într-un moment rar de relaxare profesională, jucau badminton, lovind cu furie „fluturașul” zburător.

Când tensiunea creștea și se juca mingea decisivă, o motocicletă Harley-Davidson, după ce execută un drift, frână brusc între cei doi „challengeri”, iar un motociclist, în uniformă militară, cu cizme Bilger, mănuși albe până la cot și ochelari de soare Ray-Ban, fluieră asurzitor, după care salută militarăște, cu mâna la chipiu:

– Domnilor, drepți! Am misiunea onorabilă de a vă înmâna acest plic din partea președinției SUA.

După ce au semnat de primire, au luat plicul cu multe ștampile și sigilii, iar motociclistul salută din nou și demară în trombă.

– Domnule Rafistol, sunt cuprins de emoții puter-nice! Casa Albă ne bagă în seamă!

– Ce te miri, doctore? Președinții se schimbă, iar noi suntem „inamovibili”. E normal să apeleze la serviciile noastre.

Rafistol deschise cu atenție plicul prezidențial.

– Mai repede, domnule Rafistol, că intru în sevraj!

– Nu mă grăbesc, doctore! Dacă conține praf otrăvitor sau exploziv C4? Vrei să murim fără să ne terminăm opera? Graba strică treaba!

– Domnule Rafistol, când vom vedea „în fiare” și ultimul infractor, abia atunci ne putem pune flori pe piept și vată în nas! Deocamdată să ne bucurăm că ne bagă în seamă Casa Albă, dar „prudențiu”! E plină lumea de asasini profesioniști și de ucigași amatori!

Cu prudență exagerată, plicul a fost desigilat și deschis. Înăuntru, o carte poștală color cu Casa Albă, pe versoul căreia era scrisă, cu auriu, o invitație a președintelui SUA, care, alături de urări de sănătate și viață lungă, îi invita la un cocktail urmat de discuții confidențiale.

– Domnule Rafistol, o onoare mai mare nici că se putea!

– Așa este, doctore! Suntem pe val!

– Rămâne să mai fim invitați la Moscova și Beijing, după care putem să ne declarăm nemuritori.

– Ferească Pantocratorul! Ai auzit tu de morți nemuritori?

– Ca totdeauna, ai dreptate! Cred totuși că trebuie să ne grăbim.

– Moartea poate să mai aștepte! Azi nu avem timp de așa ceva!

– Mereu ai dreptate! Să mergem să facem un duș și să ne îmbrăcăm la smoching... cu baston și măciulie de argint.

– Bastonul merge mai mult la frac, împreună cu cilindrul și papionul; la smoching merge mai degrabă lavaliera.

– Precum în cer, așa și pe pământ!

După-amiază, la „five o'clock”, erau deja în fața porții metalice, unde doi sergenți înarmați până peste

cap le-au sucit mâinile la spate, cerându-le să mărturisească de ce vor să arunce în aer Casa Albă și unde e microbuzul cu dinamită. După ce, cu greu, au prezentat invitația și după scuzele de rigoare, au fost conduși în Salonul Oval.

La un birou de mahon, cu aspect imperial, se aflau două scaune tapitate cu catifea brodată, poziționate lateral, flankând jilțul prezidențial. Au fost invitați să ia loc, întrucât președintele sosește imediat. Erau emoționați, iar mâinile le tremurau ca unui toboșar.

– Doctore, nu pot da mâna cu președintele! Va crede că-mi fug mâinile în semn de protest pentru Războiul din Vietnam!

– Domnule Rafistol, crezi că eu am farmacia la mine? Nu observi că și picioarele mele bat step după propria-mi muzică? Parcă sunt Gene Kelly! Dacă știam, luam trusa cu mine, dar ne-o rețineau la poartă ca prezumtiv material exploziv.

În mijlocul discuției medicinal-explozive își făcu apariția, impozant, cel mai puternic om al planetei: însuși președintele SUA!

– Bună ziua, domnilor! Dumnezeu să binecuvânteze America!

– Bună să vă fie inima și ficatul, domnule președinte!

– Și splina, și pancreasul! adăugă doctorul Baipas.

– Trăiască pacea și prietenia între popoare! continuă președintele SUA.

– Aici e mai relativ, domnule președinte... că azi nu mai știi care-s prieteni și care-s dușmani!

– Să moară dușmanii noștri, domnule președinte! adăugă în cor cei doi mari detectivi.

– Pe dușmanii mei nu-i omor, îi îmbrac în bani! conchise președintele, umplând până la jumătate paharele de cristal cu monogramă, cu whisky și câte un cubușor de gheață cu stema vulturului american. Să ciocnim pentru comuniunea de valori și de idei constructive! Domnilor, scopul invitației nu este să bem old whisky gratis, ci să rezolvăm o problemă care chinuie marele și puternicul popor american! Domnilor, a dispărut Jimmy Hoffa!

– Hoffa? Cel mai puternic civil din SUA? Șeful sindicatelor cu 1,5 milioane de membri cotizanți?

– „Jimmy” Hoffa, președintele „Uniunii Internaționale a Teamsters”? se minună și doctorul. Păi bine, domnule președinte, el a dispărut în 1975, iar noi aflăm abia în 1982?

– Da, domnilor, dar și eu abia acum am aflat!

– Domnule președinte, trebuia să fiți informat de numeroasele servicii secrete, care cu asta se ocupă! După cum trebuia să știți, Hoffa avea strânse relații cu Mafia.

– Pare că „a călcat pe bec”, iar Cosa Nostra nu l-a iertat!

– Ultima oară a fost văzut întâlnindu-se cu doi gangsteri – Anthony Giacalone și Tony Jack. Cei trei păreau că se cunosc de mult timp. Au urcat într-o limuzină și s-au pierdut în praful drumului. De atunci, nimeni nu a mai știut nimic despre puternicul lider Hoffa, președintele celui mai mare sindicat din lume! evocă detectivul Rafistol, demonstrând că marii detectivi totdeauna „știu totul și încă ceva pe deasupra”.

Președintele celui mai puternic stat din lume, nepuțincios în fața Mafiei, se ridică și întinse mâna celor doi detectivi.

– Domnilor, mi-am pus toate speranțele în voi. Sper să rezolvați această sâcâitoare șaradă și, în curând, să primesc „Buna Vestire”! Vă dau aceste două pașapoarte, care oferă sprijinul Guvernului SUA în orice stat de pe glob, iar aici aveți două „carduri de aur”, cu câte 100.000 de dolari, pentru acoperirea cheltuielilor. În caz de succes, de care sunt sigur, veți mai primi și un „bonus” care vă va asigura o viață fără griji, până la eternitatea care ne așteaptă pe toți.

Președintele părăsi Salonul Oval, iar doi ofițeri voynici, tunși scurt și înarmați cu revolvere „Magnum”, i-au condus la o limuzină cu geamurile fumurii.

După un timp, s-au trezit la New York, pe Broadway. Culmea este că aici îi aștepta o pereche de origine română. Deși trecuți de a doua tinerețe, frumoși și îmbrăcați extravagant, semănau cu două personaje hollywoodiene. Se prezentară cu un zâmbet cordial:

– Suntem familia Chioreanu, deși avem ochi de șoim. Eu sunt Mircea, inginer inspector pentru puritatea aerului, iar soția mea este Manuela Marinescu, fostă actriță la Teatrul din Ploiești. Suntem la dispoziția dumneavoastră. Noi, tot de origine română, suntem de cincizeci de ani stabiliți în New York, pe care îl cunoaștem foarte bine. Eu, în calitate de inspector la toate benzinăriile din acest magnific oraș, vă voi conduce la toate adresele care vă interesează. Soția mea, Manuela, vă va întreține cu conversații erudite despre arta dramatică și arta plastică.

– Domnilor, în numele nostru și al președintelui dumneavoastră, vă mulțumim anticipat pentru servicii și ospitalitate!

– Acum urcați, vă rog, în mașină și vom merge la White Plains, unde locuim și veți fi cazați.

După ce au rulat cu viteză pe autostrăzile întortocheate, în muzica lui Frank Sinatra, au traversat podul Verrazzano și au ajuns la White Plains, la casa simpatizantilor și binevoitorilor Mircea și Manuela.

Interiorul casei arăta ca un muzeu-consignație cu obiecte de artă. După ce au fost invitați să facă duș, au luat loc la masă. Din cuptor s-a auzit un fluierat ca un signal de locomotivă, care i-a speriat. Imediat, amfitrionul s-a repezit la cuptor și a scos un curcan cu piept de culturist, rumenit și aburind. Când îl cumperi de la supermarket, este prevăzut cu un fluier care te anunță că s-a terminat rumeneala.

După ce i-au rupt copanele, fără ca el să protesteze, s-au ghiftuit și au stins pojarul cu un vin franțuzesc cumpărat de la chinezul de peste drum. Un somn adânc, într-un dormitor în stil portughez, i-a „refresh-uit”, iar dimineța au pornit în misiune.

Au mers mai întâi la o stație de camioane, unde au interogat meșteșugit câțiva șoferi mai în vârstă. Toți le-au explicat în șoaptă că domnul Hoffa se odihnește pe un pat de beton, în fundația unui zgârie-nori. Pentru a fi convinși, au întrebat și câțiva șoferi de autobuze și de taxi. Aceștia le-au confirmat că Hoffa era zidit precum Ana lui Manole, numai că semnificația mesajului diferea.

Osteniți și cu carnetele pline de interviuri care nu lăsau loc de tăgadă, la un vin franțuzesc, au făcut analiza muncii împreună cu amfitrionii lor. Și asta a fost

bine, pentru că doamna Manuela le-a făcut o sugestie simplă și inteligentă:

– Căutați-l, dragilor, pe șoferul lui Hoffa și vorbiți cu el. Șoferii ăștia sunt și secretari, și gărzi de corp, și spioni ai poliției. Găsiți-l și iscodiți-l!

– Bună idee! O actriță ne-a depășit în deducții! Bine că femeile nu-s detectivi! Cu intuiția lor, ne-ar lăsa fără simbrie!

S-au adresat poliției, care precis îl avea sub supraveghere. După ce i-au obținut adresa – lucra la un atelier unde probabil „tuna” mașini furate –, contra unei sume de bani și-a dezlegat limba:

– Domnilor, după ce cinstim un whisky, vă voi mărturisii adevărul despre cele văzute și cele nevăzute! Era în iulie 1975. Domnul Hoffa avea o întâlnire cu doi asociați italo-americani – Tony Jack și Anthony Giacalone. Cele două limuzine s-au oprit față în față. Au stins farurile și cei doi „macaronari” au coborât. Domnul Hoffa mi-a spus să rămân în mașină, dar cu „Thompsonul” pregătit! Cei trei au făcut un schimb de trabucuri și au discutat amical. Domnul Hoffa a venit la mine și mi-a spus că el pleacă cu limuzina celor doi, iar eu să-i urmăresc de la distanță. Limuzina lor a demarat în trombă, pierzându-se în fluviul de mașini de pe Broadway. I-am scăpat din vedere, fără să-mi dau seama că a fost ultima noastră întrevvedere!

– Dar, domnule șofer, finalul? Finalul ne interesează! Unde a dispărut puternicul Hoffa? Totuși stăpânea 1,5 milioane de muncitori! Unde credeți că putea să dispară?

– Din informațiile care au transpirat mai târziu, se pare că domnul Hoffa a dispărut în betonul fundației unui zgârie-nori din Jersey City... Dar nu este ceva precis! Acum, domnilor, v-am spus tot ce știam! Permiteți-mi să merg la atelier, că am o comandă urgentă de la un arab!

Și-au luat rămas-bun și au plecat dezamăgiți.

– Doctore, am aflat secretul care deja era scris în toate ziarele! Nu ne putem prezenta la președinte cu o știre răsuflată.

– Dar, domnule Rafistol, dacă mai avea încă un șofer? Dacă el știe mai multe?

– Formidabil, doctore! Îți crește IQ-ul pe zi ce trece! Hai să-l găsim pe celălalt șofer!

Nu le-a fost ușor, dar, după multe investigații, l-au găsit și pe al doilea șofer. După o „cointeresare” și stropit cu scotch, șoferul le-a șoptit o mică poveste, cu alte repere, care, în loc să-i lumineze cercetările, mai mult le-a deturnat.

– Domnilor, uciderea lui Hoffa este o poveste cu un sâmbure de adevăr. Adică Hoffa a fost împușcat în ceafă, dar povestea cadavrului este alta! El a fost înmormântat într-un sarcofag de beton, apoi urcat pe un iaht de lux și dus în larg, unde „blocul” a fost scufundat în ocean, la câțiva kilometri de țărm.

– Dar de unde cunoașteți faptele? Ați fost martor sau vi s-a povestit?

– Eu l-am împușcat, domnule detectiv... cu un Colt .45! Am văzut cu ochii mei betoniera turnând beton rapid peste el și, după ce s-a întărit, a fost ridicat cu un motostivuator și dus pe iahtul *Suspiciunea*! De aici, nu mai cunosc!